

- а л о я н - Папата го боли за Монферат, колкото и за мен. *Из сн жив, е*
- с и л и й - Ти не познаваш неговата сила. Той е превивал много по-упорити глави от твоята! Може да те отлъчи!
- а л о я н - Нека ме отлъчи. Две аспри не давам. Бажното е да покажеш, че не се боиш. Покорните и страхливите всякога ги тълчат. Нека света разбере, че тук живеят българи!
~~а не баби.~~
- с и л и й - Чедо, голяма е дързостта ти!
Тихо влиза Мария.
- а л о я н - Благослови ме, отче свети! *Ти винаги си ме крестил!*
- с и л и й - Бъди благословен, сине. Дано и тоя път хранителя наш, добропобедника Димитър те закриля!
Басилий тръгва. Мария целува ръката му; после приближава към баща си.
- а л о я н - Какво се е случило, Марио? Защо си плакала?
- а р и я - Нищо...нищо...
- а л о я н - Аз ще се върна скоро, дете.
- а р и я - Бинаги така казваш, а после с месеци и години не се виждаш...
- а л о я н - Но ти не си сама тук *са*
- а р и я - Когато те няма, дните ~~ми се~~ *са* отруват дълги, без край, грозни, невесели...Но аз знам, че това е решено вече и връщане няма...Бърви!...Ще те чакам...
- а л о я н - Наближава Богородица. Искам да ти подаря нещо за имения ден. Понеже тогава ще ~~бъ~~ *бъ*да далеч - ще ти го дам сега. Вземи!
- а р и я - Той сваля от пръста си изумуда на Ефросина и го слага на ръката й.
- а р и я - Големия изумруд!